

gerne, at deres 1ste Prioritetslaan blev mindre, end almindeligt er for Øjeblikket; derved vilde Hypotekbanken kunne komme til at gøre Laantagerne mere Skade end Gavn. Men noget saadant er der aldeles ikke Tale om, det kunde aldrig falde mig ind at tænke mig, at dette skulde være Virkningen af Hypotekbanken. Denne overlader dette til Kreditforeningerne i Fremtiden, som det har været overladt til dem hidtil. — Det ærede Medlem udtalte sig om Vurderingerne, og det glæder mig, at han, som jo er Direktør for en af vore største Kreditforeninger, i det hele og store sagde, at Kritikken over Vurderingerne og Vurderingsmændene var ubeføjet. Jeg tror paa, at i det hele og store vurderes der nogenlunde rigtigt. Det ærede Medlem indrømmede, at Vurderingerne vare maaske gennemgaaende noget for høje, men, sagde han, det gør jo ikke noget, naar Laanene blot ikke blive for høje. Nej, det gør det naturligvis ikke; naar Direktionerne i hvert givet Tilfælde vide, hvor meget der skal subtraheres fra, saa gør det ikke noget. Men det bedste var naturligvis, om Vurderingerne vare rigtige, det er altid det bedste, at man naar det, som er det rigtige, og det tænker jeg ogsaa, at alle vedkommende til syvende og sidst ville komme til at stræbe efter. Vi have set det i et andet Forhold, som interesserer Landbrugere særlig, nemlig med Hensyn til Smørnoteringen. Der har Bevægelsen været den modsatte af, hvad den er med Vurderingerne. Topnoteringen har bestandig villet dale, og bestandig er der fra Landbrugernes Side blevet taget en Kamp op for at faa den til at være den rigtige. Vurderingerne have maaske, navnlig paa visse Steder her i Landet, en Tilbøjelighed til at ville gaa opad, og jeg antager, at Kreditforeningernes Direktioner ville være lige saa interesserede som Landbrugere paa det andet Omraade i at naa det rigtige ogsaa paa dette Punkt. Men jeg tror ganske vist, at man bør overlade det fuldstændig til Kreditforeningernes Selvstyre. Der er ingen Tvivl om, at Samarbejdet mellem Direktionerne, Repræsentantskaberne og Vurderingsmændene ogsaa nok til syvende og sidst vil skaffe det rigtige Resultat her.

Dalsgaard: Den højtærede Finansminister udtalte, at det Udvalg af Kreditforeningsdirektører, som han havde forhandlet med om denne Sag, havde faaet Mandat af de samlede Direktioner til at optræde paa Kreditforeningernes Vegne. Jeg tror,

den ærede Minister i den Henseende tager fejl. I Kreditforeningsdirektørernes Fællesudvalg er et Par jydsk Direktører valgt ind, og de vare, saa vidt jeg ved, ikke tilsagte til disse Forhandlinger. Men det er i øvrigt et Punkt, som jeg lægger ringe Vægt paa, kun har jeg fundet det rigtigt, at komme med denne Udtalelse overfor den højtærede Minister.

Saa sagde den højtærede Minister, at han var enig med mig i, at det vilde være meget beklageligt, om Virkningen af Hypotekbanken skulde blive, at 1ste Prioriteterne skulde blive mindre, end de nu ere, og at noget saadant heller ikke var tilsigtet. Nej, det glæder jeg mig ogsaa over, og de Bemærkninger, jeg kom med før om dette Punkt, vare slet ikke rettede til den højtærede Minister, men til Udtalelser, der ere komne frem i dette og i det andet Ting om det ønskelige i i Forbindelse med Hypotekbanken at faa saadanne strengere Vurderingsregler, som kunne føre til, at 1ste Prioriteterne bleve mindre.

Estrup: Jeg har saa ofte udtalt mig i Uoverensstemmelse med den højtærede Finansminister, at det er mig en Tilfredsstillelse, naar jeg nu for mit Vedkommende kan slutte med, at jeg paa et Punkt af, hvad den højtærede Finansminister udtalte, er i fuldeste Overensstemmelse med ham. Den højtærede Finansminister sagde, at der ikke i 1886 havde været Tale om en Statsgaranti for den Hypotekbank, som da var foreslaaet, og det er saa fuldstændig rigtigt. Men Grunden dertil var rigtignok den, at det ikke var nogen Statshypotekbank, og at der altsaa ikke kunde være Tale om nogen Statsgaranti. Der kunde kun være Tale, om det var forsvarligt, at Staten laante 10 Mill. Kr. til denne Hypotekbank, hvis Participanter og Interessenter vare Landets Kreditforeninger, som Endemaal alle og til at begynde med en Del af dem. Det var altsaa en privat Kreditforening, bestaaende af Kreditforeningerne her i Landet som Interessenter, og som behøvede et Laan af rede Penge for at kunne starte sin Forretning. Spørgsmaalet var altsaa den Gang, om det var forsvarligt at laane 10 Mill. Kr. imod den Sikkerhed, de bøde, hvorimod jeg i alt Fald ikke mindes at have hørt dette Ord „Statsgaranti“ nogen Sinde nævne under Forhandlingerne den Gang; i hvert Tilfælde tror jeg at kunne sige, at det ikke er nævnt i Lovforslaget. Jeg haaber, at Fortsættelsen af Behandlingen af denne Sag maa føre til, at der maa findes Midler